

Η Υποκρισία

/ Γνώμες

- Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Είπε ο Αββάς Ποιμήν: « Υποκριτής είναι όποιος διδάσκει τον πλησίον του κάτι, όπου ο ίδιος δεν έφθασε» (από το «Γεροντικό»).

Το πιο εύκολο στη ζωή μας είναι να γινόμαστε υποκριτές. Παρουσιάζουμε έναν εαυτό ψεύτικο, προκειμένου να μην αναγκαστούμε να αναλάβουμε την ευθύνη για τα λάθη μας, αλλά και για να μπορούμε να είμαστε αποδεκτοί από τους άλλους, όταν νιώθουμε ότι δεν συμφωνούμε μαζί τους, αλλά ούτε κι αυτοί με μας. Έτσι, επιλέγουμε την προσποίηση, το θέατρο, την υποκρισία. Κάποτε, διδάσκουμε στους άλλους πράγματα, στα οποία εμείς δεν έχουμε φθάσει. Δείχνουμε σε εκείνους το σωστό και το πρέπον, όμως δεν μεριμνούμε εμείς να το έχουμε πράξει. Όταν λοιπόν εκείνοι παρακολουθήσουν το δικό μας βίωμα, τότε κλονίζεται η αξιοπιστία μας. Και, μολονότι δεν χρειάζεται να έχουμε ανθρώπους ως πρότυπα για τις επιλογές μας, εντούτοις η υποκρισία μας σκανδαλίζει, με αποτέλεσμα οι θεατές της ζωής μας να αισθάνονται λύπη και απογοήτευση, ενώ εύκολα μας ειρωνεύονται και μας απορρίπτουν.

Η υποκρισία χαρακτηρίζει την πολιτική και τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης. Όπως

πολιτικοί προσποιούνται ότι έχουν αγάπη για τον λαό, ενώ στην πραγματικότητα την εξουσία επιδιώκουν, καθώς η αγάπη χρειάζεται θυσία, σοβαρότητα, ευθύνη, μελέτη των προβλημάτων των ανθρώπων και καρδιακή πειθώ, έτσι και πολλοί από τους χρήστες των Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης αφήνουν την υποκρισία να θριαμβεύει. Προσποιούνται τους παντογνώστες, στήνοντας έναν ψεύτικο εαυτό, που φτάνουν να τον θεωρήσουν ως τον αυθεντικό, πιστεύουν δηλαδή στα ψέματά τους, κρίνουν τους πάντες και τα πάντα, διδάσκουν, κάποτε και με λόγο επιθετικό, υβριστικό, εμπαικτικό, χωρίς οι ίδιοι να είναι σε θέση να πράξουν τα όσα απαιτούν από τους άλλους. Όλα αυτά, σε έναν μανδύα ψεύδους, ο οποίος με τη θολούρα του σκορπίζει σύγχυση και χάος.

Ενίοτε, αυτό συμβαίνει και με την πίστη στον Θεό. Άλλοτε θεωρούμε πως η πίστη απαιτεί βαρύτατα φορτία, τα οποία όμως εμείς δεν είμαστε σε θέση να τα σηκώσουμε, ωστόσο το ζητούμε από τους άλλους. Άλλοτε, μιλάμε γι' αυτό που η πίστη όντως πρεσβεύει, αλλά με μια θεωρητική προσέγγιση. Ζούμε την πίστη ως συνήθεια και ως παράδοση, όχι όμως ως αυθεντικό τρόπο που μεταμορφώνει την ύπαρξη, με αποτέλεσμα να φανερώνουμε ένα ήθος επιφανειακό και υποκριτικό. Σκανδαλίζουμε κατά βάθος τους άλλους, διότι ούτε την αδυναμία μας έμπροσθεν του Θεού ομολογούμε, ούτε φερόμαστε με την αγάπη που σώζει, κατακρίνοντας τους άλλους.

Αν σκεφτούμε και την οικογενειακή πραγματικότητα στους καιρούς μας, θα διαπιστώσουμε ότι κι εκεί η υποκρισία θριαμβεύει. Οι γονείς θεωρούν πως δίνοντας τα πάντα στα παιδιά τους και αφήνοντάς τα χωρίς όρια, θα προχωρήσουν χωρίς κριτική από αυτά για την ουσιαστική τους ψυχική απουσία. Παράλληλα, σπεύδουν να διδάξουν τα παιδιά τους να είναι τίμια και σωστά, χωρίς οι ίδιοι μεταξύ τους να σέβονται ο ένας τον άλλον, κάτι που διαφαίνεται από τη διάλυση των συζυγικών σχέσεων στους καιρούς μας. Ο γονιός όμως δεν προσφέρει μόνο επιβίωση, αλλά και αγωγή στα παιδιά του, με βάση αρχές που ο ίδιος τηρεί. Αν έχει φτιάξει μέσα του έναν κόσμο που δεν υπάρχει, τότε τα παιδιά απογοητεύονται από την υποκρισία. Ο πραγματικός κόσμος έχει στερήσεις, ήττες, αποτυχίες και ο μόνος τρόπος για να αντέξουμε είναι η αγάπη, η υπομονή και η απόφαση να στεκόμαστε όρθιοι με πίστη. Τότε όντως μπορούμε να διδάξουμε, διότι οι ήττες μας δεν θα μας καταβάλλουν. Κι αυτός είναι ο τρόπος της πίστης.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

Πηγή: pemptousia.gr